

ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΑ

ΧΡΟΝΙΚΑ

**ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΙΔΡΥΘΕΝ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΠΡΟΝΟΙΑ, ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΞΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΒΛΑΧΟΥ**

**ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ, ΔΕ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΟΤΩΝ
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΒΙΖΟΥΚΙΔΟΥ
ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ,
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΑΓΝΟΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ ΚΟΝΤΟΠΑΝΟΥ
ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ**

**ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ
ΕΝ ΤΗ ΙΕΡΑ, ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙ**

**ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ
1929**

Ε.Υ.Δ. της Κ.Τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

«ΣΤΙΧΟΠΛΑΚΙΑ» ΓΙΑΝΝΙΩΤΙΚΑ

ΣΥΛΛΕΧΘΕΝΤΑ ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΤΟΥΠΗ

Καθηγητοῦ.

Ἄλλους σεβντᾶδες τραυῖξα, σὰν τὸ δικό σου ὄχι
γελάστηκα καὶ πιάστηκα σὰν τὸ πουλὶ στὸ βρόχι.

Ἄνάθεμα καὶ τὴν ἀρχὴ καὶ τὴν κακὴ τὴν ὥρα,
ποῦ σ' εἶδαν τὰ ματάκια μου καὶ τί νὰ γίνω τώρα.

Ἄνάθεμα τὸν ἔρωτα κι' ὅποιος τὸν πιάσῃ φίλο
κι' ὅποιος τὸ ἐμπιστεύεται τὸν ἄπιστο τὸ σκύλο.

Ἄνάθεμα τὴ μάννα σου τὴν κοντομαζωμένη
ποῦ δὲ σ' ἀφίνει νὰ σὲ ἰδῶ μιὰ ὥρα στολισμένη

Ἄνάθεμα τὰ Γιάννινα, πῶχουν πολλὰ σοιᾶκια
καὶ παραθύρια μὲ γιαλιὰ, ποῦ τρέχουν τὰ φαρμάκια.

Ἄν ἤθελες νὰ μ' ἀρνηθῆς, τ' ἦταν νὰ μ' ἀγαπήσης;
πρῶτα ν' ἀνάψῃς τὸν σεβντᾶ κῦστερα νὰ τὸν οβήσης;

Ἄν ἦσουν ἄνθρωπος ἐσὺ κι' ἂν πόναγες γιὰ μένα
ἀρνειώσουν τὴ μαννούλα σου κ' ἐρχόσουν μετ' ἐμένα.

Ἄν ἴσως καὶ δὲ σ' ἀγαπῶ, ἢ γλῶσσά μου νὰ πέσῃ,
ἢ κεφαλὴ μου νὰ κοπῆ ἀντάμα μὲ τὸ φέσι.

Ἄν ἴσως καὶ δὲ σ' ἀγαπῶ, ν' ἀδικοθανατίσω,
ἄδικον θάνατον νὰ ἰδῶ κ' ὕστερα νὰ ξεψυχήσω.

Ἄν κἀν' ὁ πετεινὸς αὐγὸ, ἢ μυγδαλιὰ πιπέρι
τότε καὶ σὺ νὰ καρτερῆς γιὰ νὰ σὲ κάμω ταῖρι.

ἢ Τὰ δίστιχα ταῦτα ἐλήφθησαν ἐπιμελείᾳ τοῦ καθηγητοῦ κ. Χρ. Σούλη ἐκ τῆς βραβευθείσης λαογραφικῆς συλλογῆς τοῦ κ. Ι. Στούπη ὑπὸ τὸν τίτλον «Παλιὰ Γιαννιώτικη ζωὴ» (Ἱλιπερ. Χρονικά τ. Γ', σ. 332-340). Ἐκ τῆς συλλογῆς ταύτης τῶν διστίχων ἐλήφθησαν μόνον τὰ μὴ ἐκδοθέντα ἐν τῇ Συλλογῇ τοῦ Π. Ἀραβαντινοῦ καὶ τινὰ ὄντα παραλλαγὰί τούτων.

Ἄν κάτω καὶ συλλογιστῶ πράγματα περασμένα,
πρέπει νὰ τρελλαθῶ ὁ ὄρφανός καὶ νὰ χαθῶ γιὰ σένα.

Ἄν μακρὰ σου κάποτε κ' ἐγὼ θὰ ζῶ,
πάντοτε θὰ σ' ἐνθυμοῦμαι καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ.

Ἀνασπενάζω βγαίν' ἀχνός, βήχω καὶ βγαίν' ἀντάρα
κι' ὅταν σὲ συλλογίζομαι, μὲ πιάν' ἡ τρεμουντάνα.

Ἀγνάντια ἦρθες κι' ἔκατρες σὰν ἥλιος, σὰν φεγγάρι
μοῦ ρούφηξες τὸ αἷμά μου σὰν τὸ ξηρὸ σφογγάρι.

Ἀπ' τὸ κόκκινό σου χεῖλι
ἔχασα τὸ πετραχήλι.

Ἀπ' τὸ ἄσπρο σου τὸ πόδι
ἔχασα καὶ τὸ ρολόγι.

Ἀπ' τὴν ἄσπρη σου ποδιά
ἔχασα τὴ λειτουργιά.

Ἀπ' τὸν ἄσπρο σου λαιμὸ
ἔχασα τὸν ἁγιασμό.

Ἀπὸ τὴν πόρτα σ' πέρασα, τὴ βρῆκα κλειδωμένη.
σκύφτω φιλῶ τὴν κλειδωνιά καὶ φεύγω μαραμένη

Ἀπὸ τὰ μαντέμια πέφτω, πέφτω γιὰ νὰ σκοτωθῶ
καὶ ἡ ἀγάπη μου φωνάζει «πιάστε τον τὸν ὄρφανό».

Ἀπὸ τὰ γλαρά σου μάτια τρέχ' ἀθάνατο νερὸ
καὶ σοῦ ζήτησα, πουλί μου, καὶ δὲ μῦθωκες νὰ πιῶ.

Ἄς πηγαίνω τί προσμένω; κ' ἡ ὥρα πάει ἐννια
κάνα διάφορο δὲν ἔχω ἀπὸ τούτ' τὴ γειτονιά.

Ἄχι τόσα ἡμερόνυχτα π' ἀγρύπνησα γιὰ σένα,
τόσα γλυκοφιλήματα ὅλα θὰ πᾶν χαμένα.

Βαρέθηκα νὰ σ' ἀγαπῶ, νὰ σ' ἀρνηθῶ λυποῦμαι
κι' ἀπελπισιὰ μοῦ ἔφερες κι' ὅλο τὸ συλλογιόμυι.

Βαρύτερ' ἀπ' τὰ σίδηρα εἶναι τὰ μαῦρα ῥοῦχα,
γιατὶ τὰ φόρεσα κ' ἐγὼ γιὰ μιὰ ἀγάπη ποῦ' χα.

Βασίλισσα εἶσαι, μάτια μου, φορεῖς καὶ τὴν κορώννα,
ἔχεις καὶ τὸν παράδεισο στὰ χεῖλη καὶ στὸ στόμα.

Γῆ καὶ χῶμα θαλὰ γένω καὶ γεφύρι νὰ περνᾶς
καὶ μὲ τ' ἄσπρα σου ποδάρια τὲς πληγές μου νὰ πατᾶς.

Δὲν εἶν' αὐγὴ νὰ σηκωθῶ δίχως ν' ἀναστενάξω,
νὰ γύρω στὸ προσκέφαλο κι' ἀπὸ καρδιᾶς νὰ κλάψω.

Δὲν θέλω ἄνδρα δμορφο νὰ κάθεται σιμά μου
νὰ συγχομπαρμπερίζεται καὶ νὰ πεινάη ἡ κοιλιὰ μου.

Δὲν τού λεγα, δὲν πίστευα κι' οὔτε στὸ νοῦ μου τό' χα,
ν' ἀφήσης τὸ βασιλικὸ νὰ πιάσης τὴ μολόχα.

Ἔλα σιμά μου κάτσε καὶ πιάσ' τὸ χέρι μου
καὶ ῥώτα τὴν καρδιά μου τ' εἶν' τὸ γκιντέρι ¹⁾ μου.

Ἔλα, ἔλα μὲ τ' ἐμένα
νὰ περνᾶς χαριτωμένα.

Ἔλα, ἔλα γάλι γάλι
ἀπ' τὴν πόρτα τὴ μεγάλη.

Ἔλα νὰ πῖμε πέρα
στὸ νησι καὶ στὸν ἀέρα.

Ἔλα γιὰ νὰ πάμε ἔξω,
δυὸ λουλούδια νὰ σοῦ κόψω,

δυὸ λουλούδια δυὸ γουντζέδες
δυὸ διπλοῦς σιρμενεξέδες.

Ἐμένα τί μοῦ λέτε. τί μοῦ ῥμηνεύετε;
χέρι γιὰ τρανῆξω; Αὐτὸ δὲ γένεται.

Ἐρχομαι ἀγάλι ἀγάλι
σᾶν τὸ φίδι στὸ λιβάδι.

Ἐρχομαι τὴ μάνδρα μάνδρα
καὶ σὲ βρίσκω μ' ἄλλον ἄνδρα.

¹⁾ Γκιντέρι, τὸ (λέξ. τουρκ.)=βάσανο, στενοχώρια.

Ἔρχομαι νὰ ἰδῶ, τί κάνεις,
σκιάζομαι νὰ μὴ πεθάνης.

Ἔρχομαι καὶ δὲ σὲ βρίσκω
ἀναλῶ καὶ ἀποθνήσκω.

Ἔρχομαι τὸν τοῖχο τοῖχο
καὶ σὲ βρίσκω μὲ τὸν Μίχο.

Ἐσὺ ἀπ' αὐτοῦ κ' ἐγὼ ἀπ' ἐδῶ κι' ὁ τοῖχος μὲς στὴ μέση
γιὰ παρακάλα τὸ Θεὸ νὰ γκρεμιστῆ, νὰ πέση.

Ἐσὺ ἴσαι τ' ἄνθι τῆς μηλιᾶς, τῆς λεμονιᾶς τὸ φύλλο,
ἔσὺ ἴσαι ποῦ γεννήθηκες ἀντάμα μὲ τὸν ἥλιο.

Ἐσὺ ἴσαι τῆς ψυχῆς ψυχὴ καὶ τῆς καρδιᾶς ὁ στῦλος
ἔσὺ ἴσαι καὶ ἡ ἀγάπη μου, ὁ μπιστεμένος φίλος.

Ἔχεις μαλλιά δεντρογαλιές, πλεγμένα μὲ τὴν τάξι,
ποῦ κάθε τρίχα γίνεται σπαθὶ γιὰ νὰ μὲ σφάξῃ.

Ἔχω μέρες καὶ ἑβδομάδες
ποῦ δὲν κάμαμε σιακάδες ¹⁾.

Ζῆσε σὺ κ' ἐγὼ ἄς πεθάνω, τί τὴ θέλω τὴ ζωὴ;
τί τὴ θέλω τέτοι' ἀγάπη δίχως νὰ εἶμαστε μαζί.

Ζαλίζομαι, ζαλίζομαι.
ὅταν σὲ συλλογίζομαι.

Τῆς μάννας, ποῦ σὲ γέννησε χρυσῆ ἔταν ἡ κοιλιὰ της,
ποῦ σ' ἔκαν' ὁμορφότερη ἀπ' ὅλα τὰ παιδιὰ της.

Ἡ μύτη σου ἢ καμαρωτῆ, τὰ γαλανὰ σου ἴματα
τὰ δόντια σου τὰ χαμηλὰ μὲ ἔκαναν κομμάτια.

Ἦθελα νὰ μὴ σοῦ κρίνω, νὰ σὲ σκάνιζα πολὺ
σοῦ λυπήθηκα τὰ νιάτα, τὸ μετάνοιωσα πολὺ.

Ἦθελα νὰ σὲ ρωτήσω, Τούρκα εἶσαι ἢ Ῥωμιά,
ἢ Ἑγγλέζα ἢ Φραντζέζα πῶχεις τόσην ὁμορφιά.

¹⁾ Σιακάς (τουρκ. σιακά) = ἄστεϊον.

Θὰ σκούζω σ' ἀκροθαλασσιὰ νὰ μαζευτοῦν τὰ ψάρια
γιὰ νὰ μοῦ σβήσουν τὴ φωτιά, πῶχω στὰ φυλλοκάρδια

Κανερίνι μου γαλάζιο
ἔσου κεντᾶς κ' ἐγὼ διαβάζω.

Κανερίνι μου γαλάζιο,
μὲ τὸν κόσμο δὲ σ' ἀλλάζω.

Κανερίνι μ' πλουμισμένο
καὶ κορμὶ ζωγραφισμένο.

Καρδιά κάνω γιὰ τοὺς ἐχθροὺς καὶ λέω δὲ μὲ γνοιάζει,
καὶ μέσα ἢ καρδούλα μου κλαίει κι' ἀναστενάζει.

Κόρη οὐρανογέννητη, γλυκόλαλο ἀηδόνι
ποῦ ἢ ματιά σου ἢ γλυκειὰ κάθε καρδιά πληγώνει.

Μὰ τὸ μαχαῖρι, ποῦ κρατῶ στὰ πέντε δάχτυλά μου,
ἄν ἴσως καὶ δὲ σ'ἀγαπῶ νὰ μείνη στὴ καρδιά μου.

Μάγια μῶχεις καμωμένα,
ποῦ τρελλαίνομαι γιὰ σένα.

Μ' ἀρνήθηκες, ποῦ ν' ἀρνηθῆς τῆς μάνας σου τὸ γάλα,
ποῦ νὰ σὲ ρίξ' ἢ μοῖρά σου σὲ βάσανα μεγάλα.

Μαῦρα μάτια καὶ μεγάλα,
ποῦ στὸν κόσμο δὲν εἶν' ἄλλα.

Μέσα στῆς καρδιάς τὰ φύλλα ἔχω πόνο μυστικό·
σχίσε την γιὰ νὰ πιστέψης, ἄν ἀκόμη σ' ἀγαπῶ.

Μὲ τί ψυχή, μὲ τί καρδιά νὰ πάω ἐγὼ στὰ ξένα,
ν' ἀφήσω μάτια δλόμαυρα καὶ τσίνουρα κλεισμένα

Μεγάλος ἀναστεναγμὸς ἀπ' τὴν καρδιά μου βγαίνει,
ἀπὸ τὰ χεῖλι μου περνᾶ καὶ πάλι κίωω μπαίνει.

Μὲ τὴν Παναγιά θὰ κάνω καὶ μὲ τὸν Τίμιο Σταυρὸ
γιὰ τ' ἐσένα, μαυρομμάτα, καὶ τὸν ἄσπρο σου λαιμό.

Μ' ἔφερες σ' ἀπελπισία, μέσ' τὴ λίμνη θὰ πνιγῶ
κι' ἄν ἐμένα δὲ λυπᾶσαι, δὲ φοβεῖσαι τὸ Θεό;

Μὴ μ' ἀπεθάνης, οὐρανέ, νὰ μὴ μὲ θάψης, χῶμα,
γιατ' εἶμαι χρειαζούμενος, θέλω νὰ ζήσω ἀκόμα.

Μωρὲ πούστη τοῦ κερατᾶ, γιατίι μὲ λὲς παντίδο;
πότε γοῦ γύρεψες παρᾶ καὶ σοῦ εἶπα δὲν σοῦ δίνω;

Μωρὴ φεγγαροπρόσωπη τοῦ Ἥλιου θυγατέρα,
ποῦ μ' ἔκανες κι' ἀρνήθηκα καὶ μάννα καὶ πατέρα.

Νὰ εἶχα τὸν οὐρανὸ χαρτί, τῆ θάλασα μελάνη
νὰ ἔγραφα τὸ γκιντέρι μου κι' ἀκόμα δὲ μὲ φθάνει.

Νὰ ἔξερα μάγια νὰ ἔκανα τῆ γνώμη σου ν' ἀλλάξω,
γιατὶ μ' αὐτὴν τῆ γνώμη σου μὲ κάνεις νὰ πλαντάξω.

Ξημέρωσε, μαγκούφ' αὐγῆ, νὰ ἰδῶ μὲ ποιὸν κοιμᾶται,
μὲ ποιὸν τάχ' ἀγκαλιάζεται καὶ μένα δὲ θυμᾶται.

Ξύπνα διαμάντι καὶ ρουμπιέ, πουλί τοῦ παραδείσου,
ξύπνα νὰ κουβεντιάσωμε καὶ πάλ' ἀποκοιμήσου.

Ξύπνα ν' ἀκούσης βάσανα, νὰ λυπηθῆ ἡ ψυχὴ σου
νὰ ἰδῆς πῶς μὲ κατήνησε ἡ ἀγάπη ἡ δική σου.

Ὁ ὕπνος εἶναι θάνατος καὶ τὸ κρασί ἔναι πλάνος
ὁποῖος τὰ κάνει καὶ τὰ δυὸ λέγεται καπετάνος.

Ὅλα τοῦ κόσμου τ' ἀγαθὰ νὰ τὰ ἔχω, τί τὰ θέλω;
ἄς ἔχη ὁ κόσμος τὰ καλὰ κ' ἐγὼ ἔσένα θέλω.

Ὅλο μουρμουρίζεις κι' ὄλο κλαίεσαι
τοῦ χρόνου θὰ σὲ πάρω καὶ ἄς κουρεύεσαι.

Ὅσ' ἄστρα ἔναι στὸν οὐρανὸ, τόσες ἀγάπες εἶχα
ὄλες τὲς ἀπαράτησα καὶ στὴ δική σου μπῆκα.

Ὅσ' ἄστρα ἔχει ὁ οὐρανὸς κι' ἡ Πάτρα παραθύρια
τόσες φορὲς σὲ φίλησα στὰ μάτια καὶ στὰ φρύδια.

Ὅταν ἀνθήσ' ἡ θάλασσα καὶ βγάλῃ μανουσάκια
τότε κι' ἐγὼ θὰ σ' ἀρνηθῶ καὶ θὰ σὲ πιάσω κάκια.

Ὅταν βγαίνη τὸ φεγγάρι, πάν' ὁ νοῦς μου στὸ μπαχτσέ,
πάει κι' ὁ νοῦς μου καὶ γιὰ σένα, μωρ' διπλὲ σερμινεξέ.

Ὄταν μὲ βλέπης, κρύβεσαι σὰν ἡ ὄχια στὸ βάτο.
ἐγὼ εἶμαι ποῦ σου ἔφερνα τοὺς κόρφους σου ἄνω κάτω.

Ὄταν σὲ γέννησ' ἡ μάνα σου, ἦταν ἡμέρα σκόλη,
ποῦ λειτουργοῦσαν ὁ Χριστὸς κ' οἱ δώδεκα Ἀποστόλοι.

Ὄταν πρωτογεννήθηκα καὶ γνώρισα τὸν κόσμο,
ἔσένα πρωτοαγάπησα, ματάκια μου καὶ φῶς μου

Ὄταν σὲ συλλογίζωμαι ἄπάνω στὸ φαῖ μου,
ἡ ὄρεξις μου κόβεται καὶ χάνω τὴ ζωὴ μου.

Ὄταν σὲ συλλογίζωμαι, ἂν εἶμαι ὀρθός, καθίζω
κι' ἂν εἶμαι στὸ προσκέφαλο σὰν ψάρι λαχταρίζω.

Ὄταν σὲ συλλογίζωμαι, τὸ αἷμά μου παγώνει
κι' ὁ νοῦς μου διασκορπίζεται σὰν τ' ἄχυρο στ' ἄλῳνι.

Πέρδικά μ' ἀπὸ τὸ Ντρίσκο,
ὄπ' νὰ πάω, ἔσένα βρίσκω.

Πέρδικά μ' ἀπὸ τὸ πλάϊ
ὁ θεὸς νὰ σὲ φυλάη.

Πέρδικά μου γκιουλτανάτη ¹⁾,
μιὰ ψυχὴ ἔχω κ' ἔλα, νά'τη!

Πέρδικά μ' ἀπὸ τὴ φτέρη,
ποιὸν νὰ στείλω νὰ σὲ φέρη ;

Πέρνα ψηλέ, πέρνα λιγνέ, πέρνα γλυκό μου ταῖρι,
ποῦ σ' ἔχουν οἱ γειτόνισσες μὲς στὴν καρδιά μαχαῖρι.

Πές μου, θεοσκοτωμένε, μ' ἀγαπᾶς ἢ μὲ γελᾶς,
γιοξίμ τζανανὲ μὲ κάνεις ²⁾, τὸν καιρὸ σου νὰ περνᾶς;

Πέφτω μὲ τόσα ὄνειρατα καὶ σὰν ξυπνῶ, ἄλλοιά μου,
γλέπω μονάχα γύρω μοι τὴ μαύρη ξενιτειά μου.

Ῥίξε φαρμάκι στὸ νερὸ καὶ δό μ' νὰ πιῶ τὸ χάρο·
γιὰ τὸ δικό σου τὸν καημό, ὄλα καμπούλ' στὰ κάνω

¹⁾ = ὁμορφή, ὠραία.

²⁾ = μὲ κοροϊδεύεις.

Σὰν πέρδικα πατᾶς τῇ γῆ, σὰν τὸ σαῖνι φεύγεις
κι' ὄλον τὸν κόσμον χαιρετᾶς κι' ἐμένα δὲ μοῦ κρένεις.

Σ' αὐτὸ τὸ σπῖτι ποῦ εἶμαστε τὸ μαρμαροχτισμένο,
τὴν Κυριακὴ θὰ μπάσωμε γαμπρὸ καμαρωμένο.

Σοῦ στέλλω χαιρετήματα μ' ἓνα πουλὶ γαλάζιο
καὶ γράφω στὰ φτερούγια του, πῶς γνώμη δὲν ἀλλάξω.

Σοῦ στέλλω χαιρετήματα μὲ τὸ πουλὶ τ' ἀηδόνι
καὶ μὲ τὸν πετροκότσουφα, ποῦ δὲν τὰ φανερώνει.

Σπαθιά κι' ἄν βρέξης, οὐρανέ, μαχαίρια κι' ἄν χιονίσσης,
ἐμέν' ἀπ' τὴν ἀγάπη μου ποτὲ δὲ θὰ χωρίσης.

Στὴν πόρτα τῆς ἀγάπης μου ἀπάντησα τὸ χάρο
καὶ τοῦ εἶπα «σῦρε στὸ καλὸ, ἐγὼ θελᾶ τὴν πάρω».

Στὴν πόρτα σου μὲ κρέμασαν σὰν τὸ παχὺ κριάρι,
δὲ βῆκε ἡ σκύλα γιὰ νὰ πῆ «γιαζίκ' ἰ τὸ παλληκάρι.»

Στοὺς κάμπους ἀναστέναξα καὶ εἶπα δυὸ τραγούδια
καὶ ὅλα τὰ δένδρα μάρανα καὶ ὅλα τὰ λουλούδια

Συλλογισμένος περπατῶ, συλλογισμένος στέκω·
δὲ βρίσκτ' ἓνας χριστιανὸς νὰ μ' ἐρωτήσ', τ' ἔχω;

Σῦρε νὰ πῆς τῆς μάννας σου νὰ κάμη κι' ἄλλο ἓνα
νὰ κάψη κι' ἄλλωνε καρδιές, πῶς μ' ἔκαψε καὶ μένα.

Στὰ Γιάννινα εἶν' ὁμορφες, στὴν Ἄρτα μαυρομμάτες
καὶ στὴν καημένη Πρέβεζα κοντοῦλες καὶ γιομάτες.

Τὰ μαλλιάσου κι' ὄλαιμός σου
μ' ἔφεραν στὸν ὄρισμό σου.

Τὰ μαλλιά σου ροῦσα ροῦσα
μ' ἔφεραν φωτιὰ κι' ἀγκοῦσα.

Τέσσαρα φύλλα ἔχει ἡ καρδιά, τὰ δυὸ τὰχει παρμένα,
τ' ἄλλα δυὸ ποῦ μ' ἄφησες κι' αὐτὰ ἴναι μαραμένα.

1) Γιαζίκ (λ. τουρκ.)=κρῖμα (στὸ παλληκάρι!)

Τὴν πλάκα ἐγὼ δὲ σκιάζομαι, τὸν τάφο δὲ φοβοῦμαι,
τὸ πῶς νὰ μὴ ματα σε ἰδῶ βαριά τὸ συλλογιοῦμαι.

Τῆς ἀγάπης ἢ λαχτάρα κι' ὁ σεβντιᾶς εἶναι κακός·
σὰν ἄλλοιὰ τὸ ποιὸς θὰ ντέση, κατανταίνεται τρελλός!

Τί σοῦ κάμνω καὶ μὲ δέρεις καὶ μὲ λὲς ὄλο φονιά ;
μήνα σκότωσα κανένα, μήνα φίλησα καμμιά ;

Τὸ ἄχ' ἄπ' τὸ κεφάλι μου ποτὲ δὲν θὰ μοῦ λείψῃ,
ὅταν θὰ μπῶ στὴ μαύρη γῆ, θὰ πάρῃ ν' ἀναλύσῃ.

Τὸ ντέρτι μου, τὸ πάθι μου κανεὶς νὰ μὴ τὸ πάθῃ !
οὔτε καράβι στὸ γιαλό, οὔτε πουλὶ στ' ἀγκάθι !

Τραυὰ, νησιώτη, τὰ κουπιὰ καὶ μὴ τὰ φέρνης γύρα,
νὰ πάμε στὴ Ντραμπάτοβα καὶ στὴν ἄγια Σωτήρα.

Τραγοῦδα, κανερίνι, ν' ἀκούσω τὴ λαλιά σου,
νὰ πεταχτῶ σὰν πέρδικα νὰ ρθῶ στὴν ἀγκαλιά σου.

Τραγούδησε, βρυσούλα μου, ἡ ἀγάπη μου διαβαίνει
ὅπου διαβαίνει, τὰ πουλιά, τὰ λούλουδα μαραίνει.

Φυσάει ἀέρας καὶ βοριάς κι' ἀχολογάει ἡ λίμνη,
νὰ βγάλῃ Σούλα, Ἀγγελικὴ καὶ τὴν Κυρὰ Φροσύνη.

Χάινιψε¹ ὁ ντουνγιᾶς, χάινιψαν κι' οἱ φίλοι,
χάινιψε καὶ ἡ ἀγάπη μου, δὲν θέλει νὰ μοῦ κρίνῃ.

Χαλασμένος ὁ τσιαρές σου², μάτια λιγωμένα δυὸ,
ποιὸς ἀρνεῖται τὴν ἐλιά σου νὰ τὴν ἀρνηθῶ κι' ἐγώ ;

Χαλιὰ κι' ἄλλοιὰχ σ' ἐμένα,
πῶδαλα σεβντιᾶ σὲ σένα

χαλασιὰ κι' ἄλλοιὰχ σ' ἐμένα,
ποῦ τρελλαίνομαι γιὰ σένα.

Χίλια καντάρια ζάχαρι ρίξτε μέσα στὴ λίμνη
γιὰ νὰ γλυκάνῃ τὸ νερὸ, νὰ πιῇ ἡ Κυρὰ Φροσύνη.

¹) Χάινιψε = ψεύτισε.

²) = ἡ διάθεσίς σου.

Χάρε, ποῦ παίρνεις τὲς ψυχές, πᾶρε καὶ τὴ δική μου·
πολλές μαννάδες ἔκλαψαν, ἄς κλαίῃ καὶ ἡ δική μου.

Ψάρια τηγανίζεις μὲ στὸ μαγειρειό·
ἄφῃσ' τα νὰ καοῦνε κ' ἔλα νὰ σέ ἰδῶ.

Ψηλὰ εἶν' τὰ παραθύρια σὰν τοῦ Παντζῆ τὰ ἄτια·
γιὰ ριζέ μου τὰ μαλλάκια σου νὰ κάνω σκαλοπάτια

Ὡς πότε ἄχ, ὡς πότε βάχ, ὡς πότε κασσαβέτι;¹
κι' ὡς πότε νὰ μὲ τυραννῆ τὸ ἔδικό σου ντέρτι;

Ὡς πότε ἄχ, ὡς πότε βάχ, καὶ τ' ὄχι νὰ ἴναι πάντα;
ὡς πότε νὰ μὲ τυραννῆς καὶ νὰ μοῦ λὲς νταγιάντα;

Ὡς πού νὰ ζῆς, θέλω νὰ ζῶ κι' ὅπου νὰ στέκης νάειμαι
κι' ὅταν ἐσὺ ψυχομαχᾶς, κ' ἐγὼ στὸν Ἄδη θάειμαι.

---

1) *Κασσαβέτι*, τὸ (λ. Τουρκ.) = ὑπομονή.